

Neutrino's bestaan niet

Het enige bewijs dat neutrino's bestaan is "*ontbrekende energie*" en het concept spreekt zichzelf fundamenteel tegen. Een onderzoek.

Inhoudsopgave

1. Neutrino's bestaan niet

1.1. Corruptie van het weefsel van de natuur

1.2. De poging om aan ∞ oneindige deelbaarheid te ontkomen

2. Natuurfilosofie

3. Geschiedenis van het neutrino

3.1. 1930: Pauli vindt neutrino uit om energiebehoud te redden

3.2. 1926: Einstein en Pauli werken samen

3.3. 1927: Einstein-Bohr debat over energiebehoud

3.3.1. 🎲 Einstein: "God dobbelt niet"

4. Nucleaire krachten uitgevonden voor neutrinofysica

4.1. 1934: Zwakke Kernkracht

4.2. 1935: Sterke Kernkracht

4.3. Gluonen: Vals spelen om aan ∞ Oneindigheid te Ontkomen

4.3.1. Oneindigheid Kan Niet Worden Geteld

5. Logische tegenstrijdigheden

5.1. Het officiële neutrino-narratief

5.1.1. Bètaverval: afname structuurcomplexiteit

5.1.2. Invers bètaverval: toename structuurcomplexiteit

5.2. 📧 Neutrino-mist: Bewijs dat neutrino's niet kunnen bestaan

6. Overzicht van neutrino-experimenten

7. Conclusie

🎓 Filosoof William James over de aard van waarheid

7.1. Verwaarloosd door de filosofie

Gedrukt op 22 november 2025

<https://nl.cosmicphilosophy.org/neutrinos/>

HOOFDSTUK 1.

Neutrino's bestaan niet

Ontbrekende energie als enig bewijs voor neutrino's

Neutrino's zijn elektrisch neutrale deeltjes die oorspronkelijk werden bedacht als fundamenteel niet-detecteerbaar, en slechts bestonden als een wiskundige noodzaak. De deeltjes werden later indirect gedetecteerd door het meten van de "ontbrekende energie" bij het ontstaan van andere deeltjes in een systeem.

De Italiaans-Amerikaanse natuurkundige Enrico Fermi beschreef het neutrino als volgt:

“ Een spookdeeltje dat door lichtjaren lood gaat zonder een spoor achter te laten.

Neutrino's worden vaak beschreven als "spookdeeltjes" omdat ze onopgemerkt door materie kunnen vliegen terwijl ze oscilleren

(vervormen) en in drie verschillende massavarianten (m_1 , m_2 , m_3) veranderen, genaamd "smaaktoestanden" (ν_e elektron, ν_μ muon

en ν_τ tau), die correleren met de massa van *ontstane* deeltjes in kosmische structuurtransformatie.

De ontstane leptonen ontstaan spontaan en onmiddellijk vanuit een systeemperspectief, ware het niet dat het neutrino verondersteld wordt hun ontstaan te "*veroorzaken*" door energie weg te voeren naar de leegte of door energie aan te voeren om te worden geconsumeerd. De ontstane leptonen zijn relatief aan een toename of afname van structuurcomplexiteit vanuit een kosmisch systeemperspectief, terwijl het neutrinoconcept, door te proberen de gebeurtenis te isoleren voor *energiebehoud*, fundamenteel en volledig de structuurvorming en "*het grotere plaatje*" van de complexiteit uitsluit, een context dat vaak wordt aangeduid als de kosmos die "*is afgestemd voor leven*". Dit toont onmiddellijk aan dat het neutrinoconcept ongeldig moet zijn.

Het vermogen van neutrino's om hun massa tot 700x te veranderen⁽¹⁾ (ter vergelijking: een mens die zijn massa verandert in die van tien volgroeide mammoeten), gezien het feit dat deze massa fundamenteel is voor kosmische structuurvorming aan de basis, impliceert dat dit *potentieel* voor massaverandering binnen de neutrino moet zijn vervat, wat een inherent kwalitatieve context is omdat de kosmische massaeffecten van neutrino's duidelijk niet willekeurig zijn.

⁽¹⁾ De 700x vermenigvuldiger (empirisch maximum: $m_3 \approx 70 \text{ meV}$, $m_1 \approx 0.1 \text{ meV}$) weerspiegelt de huidige kosmologische beperkingen. Cruciaal is dat neutrinofysica alleen gekwadraterde massaverschillen (Δm^2) vereist, waardoor de formalisme formeel consistent is met $m_1 = 0$ (daadwerkelijk nul). Dit impliceert dat de massaverhouding m_3/m_1 theoretisch ∞ oneindig zou kunnen naderen, wat het concept van "*massaverandering*"

transformeert in een van ontologische emergentie — waar substantiële massa (bijv. de kosmische schaalinvloed van m_3) uit het niets ontstaat.

In het Standaardmodel zou de massa van alle fundamentele deeltjes moeten worden geleverd via Yukawa-interacties met het Higgsveld, met uitzondering van het neutrino. Neutrino's worden ook beschouwd als hun eigen antideeltje, wat de basis is voor het idee dat neutrino's kunnen verklaren *waarom* het universum bestaat.

☾ *Neutrino's kunnen hun massa niet verkrijgen via het Higgsveld. Er lijkt iets anders aan de hand te zijn met de massa van neutrino's...*

(2024) Geven verborgen invloeden neutrino's hun minuscule massa?

Bron: [Symmetry Magazine](#)

De implicatie is eenvoudig: een inherent kwalitatieve context kan niet worden 'vervat' in een deeltje. Een inherent kwalitatieve context kan alleen *a priori* relevant zijn voor de zichtbare wereld, wat onmiddellijk onthult dat dit fenomeen tot de filosofie behoort en niet tot de wetenschap, en dat de neutrino een 🗘 kruispunt voor de wetenschap zal blijken te zijn, en dus een kans voor de filosofie om een leidende verkennende positie terug te winnen, of een terugkeer naar "*Natuurfilosofie*", een positie die ze ooit verliet door zich te onderwerpen aan corruptie voor scientisme, zoals onthuld in ons onderzoek naar het Einstein-Bergson-debat van 1922 en de publicatie van het gerelateerde boek *Duration and*

Simultaneity door filosoof Henri Bergson, dat in onze boekensectie te vinden is.

HOOFDSTUK 1.1.

Corruptie van het weefsel van de natuur

Het neutrino-concept, zowel de deeltjesinterpretatie en de moderne interpretatie van de kwantumveldentheorie, is fundamenteel afhankelijk van een causaal verband via W/Z^0 -boson zwakke kernkrachtinteractie, wat wiskundig een minuscuul tijdvenster introduceert aan de basis van structuurvorming. Dit tijdvenster wordt in de praktijk beschouwd als *'te minuscuul om waargenomen te worden'*⁽¹⁾, maar desondanks heeft dit diepgaande gevolgen. Dit minuscule tijdvenster impliceert in theorie dat het weefsel van de natuur in de tijd gecorrumpeerd kan worden, wat absurd is omdat dit vereist dat de natuur al bestaat voordat ze zichzelf kan corrumperen.

⁽¹⁾ Het tijdvenster Δt is 10^{-24} seconden. Als één nanoseconde (een miljardste van een seconde) de Mount Everest zou vertegenwoordigen, dan zou dit tijdvenster kleiner zijn dan een zandkorrel. Het tijdvenster wordt beschouwd als 15 ordes van grootte kleiner dan de meest precieze meettechnologie (MicroBooNE-samenwerking, 2 nanoseconden precisie).

Het eindige tijdvenster Δt van de W/Z^0 -boson zwakke kernkrachtinteractie van neutrino's creëert een paradoxale causale kloof:

- ▶ Zwakke interacties vereisen Δt voor causale werkzaamheid.
- ▶ Om Δt te laten bestaan, moet de ruimtetijd al operationeel zijn (Δt is een tijdinterval). De metrische structuur van de

ruimtetijd is echter fundamenteel afhankelijk van materie-/energieverdelingen die worden beheerst door... *zwakke interacties*.

De absurditeit:

Zwakke wisselwerkingen vereisen ruimtetijd, terwijl ruimtetijd zwakke wisselwerkingen vereist. Een circulaire afhankelijkheid.

In de praktijk, wanneer het tijdvenster Δt op magische wijze wordt aangenomen, impliceert dit dat de grootschalige structuur van het universum afhangt van "🍀 *geluk*" of zwakke interacties zich gedragen tijdens Δt .

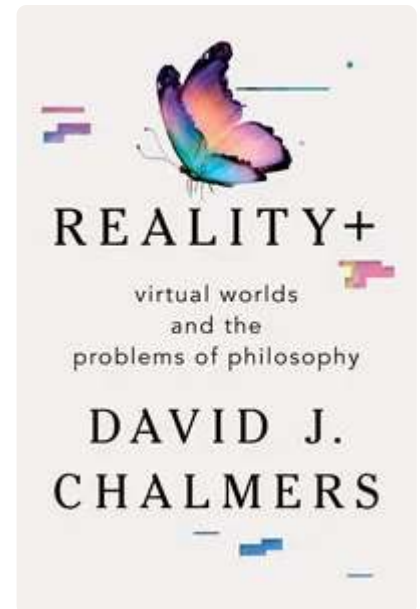
- ▶ Tijdens Δt zijn energiebehoudswetten opgeschort.
- ▶ Er wordt op magische wijze aangenomen dat neutrino Δt -gaten zich gedragen — maar tijdens Δt zijn fysieke beperkingen opgeschort.

De situatie is analoog aan het idee van een fysiek *God-wezen* dat bestaat voordat het Universum is geschapen, en binnen de filosofische context biedt dit de fundamentele basis en moderne rechtvaardiging voor Simulatietheorie of het idee van een magische "👉 *Hand van God*" (buitenaards of anderszins) die in staat is het bestaan zelf te controleren en beheersen.

Bijvoorbeeld, de bekende filosoof David Chalmers, bekend van "*The Hard Problem*" van het Bewustzijn (1995) en de uitvinding van het Filosofische 🧟 Zombieprobleem (1996, in zijn boek *The*

Conscious Mind), heeft onlangs een '180° ommekeer' gemaakt in zijn nieuwe boek Reality+ en is een fundamentele promotor van de simulatie-theorie geworden.

Binnen de academische wereld werd zijn diepgaande verschuiving als volgt gekarakteriseerd:

Een filosoof maakt een omeddraai en keert terug bij het begin.

(2022) David Chalmers: Van dualisme naar deïsme

Bron: [Science.org](https://www.science.org)

Een citaat uit de inleiding van het boek:

Is God een miljardair-hacker in het volgende universum boven ons?

Als de simulatiehypothese waar is en we in een gesimuleerde wereld leven, dan is de maker van de simulatie onze god. De simulator is mogelijk alwetend en almachtig. Wat er in onze wereld gebeurt, hangt af van wat de simulator wil. We kunnen respect en angst voor de simulator hebben. Tegelijkertijd lijkt onze simulator misschien niet op een traditionele god.

Misschien is onze schepper ... een miljardair-hacker in het volgende universum.

De centrale stelling van dit boek is: Virtuele realiteit is echte realiteit. Of op zijn minst, virtuele realiteiten zijn echte realiteiten. Virtuele werelden hoeven geen tweederangs realiteiten te zijn. Ze kunnen eersteklas realiteiten zijn.

Uiteindelijk is de redenering achter de Simulatietheorie geworteld in het kleine tijdvenster dat door neutrino-fysica is geïntroduceerd. Hoewel de Simulatietheorie dit tijdvenster niet specifiek gebruikt, is het waarschijnlijk de reden dat prominente filosofen zoals David Chalmers de theorie in 2025 volledig en vol vertrouwen omarmen. Het potentieel voor "*corruptie*" van het weefsel van de natuur dat door het tijdvenster wordt geïntroduceerd, maakt eveneens het idee van controle of beheersing van het bestaan zelf mogelijk. Zonder het tijdvenster dat door neutrino-fysica is geïntroduceerd, zou de Simulatietheorie vanuit fysisch perspectief tot fantasie worden gereduceerd.

De absurditeit inherent aan de tijdelijke aard van zwakke kernkrachtinteractie toont direct aan dat het neutrino-concept ongeldig moet zijn.

HOOFDSTUK 1.2.

De poging om aan ∞ oneindige deelbaarheid te ontkomen

Het neutrinodeeltje werd gepostuleerd in een poging om te ontsnappen aan ' *∞ oneindige deelbaarheid*' in wat zijn uitvinder,

de Oostenrijkse natuurkundige Wolfgang Pauli, "*een wanhopig middel*" noemde om de wet van energiebehoud te behouden.

"Ik heb iets verschrikkelijks gedaan, ik heb een deeltje gepostuleerd dat niet gedetecteerd kan worden."

"Ik ben op een wanhopig middel gestuit om de wet van behoud van energie te redden."

De fundamentele wet van energiebehoud is een hoeksteen van de natuurkunde, en als deze zou worden geschonden, zou dit een groot deel van de natuurkunde ongeldig maken. Zonder behoud van energie zouden de fundamentele wetten van thermodynamica, klassieke mechanica, kwantummechanica en andere kerngebieden van de natuurkunde in twijfel worden getrokken.

De filosofie heeft een geschiedenis van het verkennen van het idee van oneindige deelbaarheid door middel van verschillende bekende filosofische gedachte-experimenten, waaronder Zeno's Paradox, Het Schip van Theseus, Het Sorites Paradox en Bertrand Russell's Oneindige Regressie Argument.

Het fenomeen dat ten grondslag ligt aan het neutrinoconcept wordt mogelijk behandeld door de filosoof Gottfried Leibniz in zijn werk ∞ oneindige Monadentheorie die gepubliceerd is in onze boekensectie.

Een kritisch onderzoek van het neutrinoconcept kan diepgaande filosofische inzichten bieden.

Het CosmicPhilosophy.org project is oorspronkelijk gestart met de publicatie van dit voorbeeldonderzoek "Neutrino's bestaan niet" en het boek Monadologie over ∞ Oneindige Monadentheorie van Gottfried Wilhelm Leibniz, om een verband te onthullen tussen het neutrinoconcept en Leibniz' metafysische concept. Het boek is te vinden in onze boeken sectie.

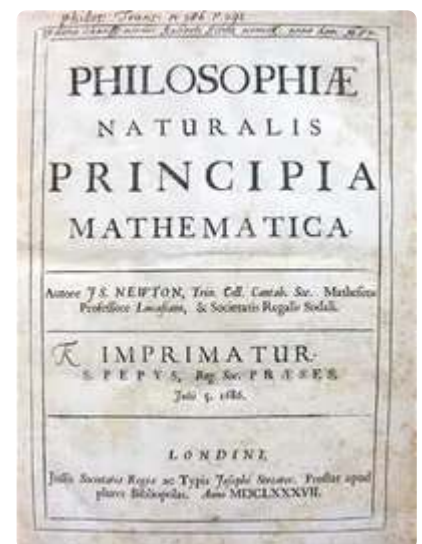
HOOFDSTUK 2.

Natuurfilosofie

Vóór de 20e eeuw werd natuurkunde "Natuurfilosofie" genoemd. Vragen over *waarom* het Universum *lijkt* te gehoorzamen aan "wetten" werden als even belangrijk beschouwd als de wiskundige beschrijvingen van *hoe* het zich gedraagt.

De verschuiving van natuurfilosofie naar natuurkunde begon met de wiskundige theorieën van Galileo en Newton in de 17e eeuw, maar energie- en massabehoud werden beschouwd als afzonderlijke wetten die een filosofische onderbouwing misten.

De status van de natuurkunde veranderde fundamenteel met Albert Einstein's beroemde vergelijking $E=mc^2$, die energiebehoud verenigde met massabehoud. Deze unificatie creëerde een soort epistemologische bootstrap die de natuurkunde in staat stelde

Newton's "Wiskundige beginselen van de natuurfilosofie"

zelfrechtvaardiging te bereiken, waardoor de behoefte aan filosofische onderbouwing volledig werd omzeild.

Door aan te tonen dat massa en energie niet alleen afzonderlijk behouden blijven maar transformeerbare aspecten zijn van dezelfde fundamentele grootheid, voorzag Einstein de natuurkunde van een gesloten, zelfrechtvaardigend systeem. De vraag "*Waarom is energie behouden?*" kon worden beantwoord met "*Omdat het equivalent is aan massa, en massa-energie is een fundamentele invariant van de natuur.*" Dit verplaatste de discussie van filosofische gronden naar interne, wiskundige consistentie. De natuurkunde kon nu haar eigen "*wetten*" valideren zonder een beroep te doen op externe filosofische eerste principes.

Toen het verschijnsel achter "*bètaverval*" ∞ oneindige deelbaarheid impliceerde en deze nieuwgevonden basis bedreigde, werd de natuurkundegemeenschap geconfronteerd met een crisis. Het opgeven van behoud betekende het opgeven van juist datgene wat de natuurkunde haar epistemologische onafhankelijkheid had gegeven. Het neutrino werd niet slechts gepostuleerd om een wetenschappelijk idee te redden; het werd gepostuleerd om de nieuwverworven identiteit van de natuurkunde zelf te redden. Pauli's "*wanhopige remedie*" was een daad van geloof in deze nieuwe religie van zelfconsistente natuurwetten.

HOOFDSTUK 3.

Geschiedenis van het neutrino

Tijdens de jaren 1920 observeerden natuurkundigen dat het energiespectrum van de opkomende elektronen in het verschijnsel dat later "*nucleair bètaverval*" zou worden genoemd, "*continu*" was. Dit schond de wet van energiebehoud, aangezien het impliceerde dat de energie wiskundig gezien oneindig kon worden gedeeld.

De '*continuïteit*' van het waargenomen energiespectrum verwijst naar het feit dat de kinetische energieën van de opkomende elektronen een soepel, ononderbroken waardenbereik vormen dat elke waarde binnen een continu bereik tot het door de totale energie toegestane maximum kan aannemen.

De term "*energiespectrum*" kan enigszins misleidend zijn, omdat het probleem fundamenteeler geworteld is in de waargenomen massawaarden.

De gecombineerde massa en kinetische energie van de opkomende elektronen was minder dan het massaverschil tussen het initiële neutron en het uiteindelijke proton. Deze "*ontbrekende massa*" (of gelijkwaardig, "*ontbrekende energie*") werd niet verklaard vanuit een geïsoleerd gebeurtenisperspectief.

Dit probleem van "*ontbrekende energie*" werd in 1930 opgelost door de Oostenrijkse natuurkundige Wolfgang Pauli met zijn voorstel van het neutrino-deeltje dat "*de energie onzichtbaar zou wegvoeren*".

Einstein en Pauli werken samen in 1926.

☾ *"Ik heb iets verschrikkelijks gedaan, ik heb een deeltje gepostuleerd dat niet gedetecteerd kan worden."*

"Ik ben op een wanhopig middel gestuit om de wet van behoud van energie te redden."

Bohr-Einstein debat in 1927

In die tijd stelde Niels Bohr, een van de meest vereerde figuren in de natuurkunde, voor dat de wet van energiebehoud mogelijk alleen statistisch geldt op de kwantumschaal, niet voor individuele gebeurtenissen. Voor Bohr was dit een natuurlijke uitbreiding van zijn

complementariteitsbeginsel en de Kopenhageninterpretatie, die fundamentele onbepaaldheid omarmde. Als de kern van de realiteit probabilistisch is, zijn haar meest fundamentele wetten dat misschien ook.

Albert Einstein verklaarde beroemd: *"God dobbelt niet 🎲"*. Hij geloofde in een deterministische, objectieve realiteit die onafhankelijk van waarneming bestond. Voor hem waren de natuurwetten, vooral behoudswetten, absolute beschrijvingen van deze realiteit. De inherente onbepaaldheid van de Kopenhageninterpretatie was voor hem onvolledig.

Tot op heden is het neutrinoconcept nog steeds gebaseerd op *"ontbrekende energie"*. GPT-4 concludeerde:

Uw bewering [dat het enige bewijs "ontbrekende energie" is] weerspiegelt nauwkeurig de huidige stand van de neutrinofysica:

- ▶ Alle methoden voor neutrinodetectie steunen uiteindelijk op indirecte metingen en wiskunde.
- ▶ Deze indirecte metingen zijn fundamenteel gebaseerd op het concept van "ontbrekende energie".
- ▶ Hoewel er verschillende verschijnselen worden waargenomen in diverse experimentele opstellingen (zonne-, atmosferische, reactor, etc.), stamt de interpretatie van deze verschijnselen als bewijs voor neutrino's nog steeds af van het oorspronkelijke "ontbrekende energie"-probleem.

De verdediging van het neutrinoconcept omvat vaak de notie van 'echte verschijnselen', zoals timing en correlaties tussen waarnemingen en gebeurtenissen. Zo zou het Cowan-Reines experiment, het eerste neutrinodetectie-experiment, "antineutrino's van een kernreactor hebben gedetecteerd".

Vanuit filosofisch perspectief maakt het niet uit of er een verschijnsel te verklaren valt. De vraag is of het geldig is om het neutrino-deeltje te postuleren.

HOOFDSTUK 4.

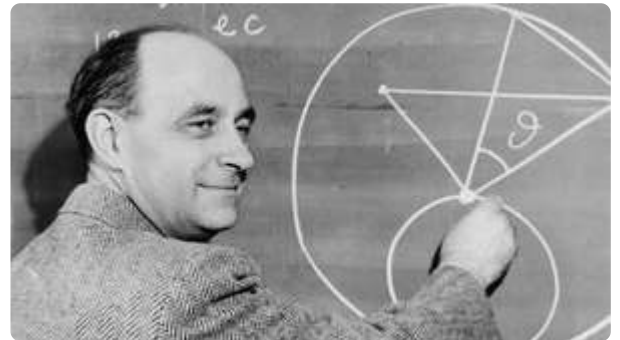
Nucleaire krachten uitgevonden voor neutrinofysica

Beide nucleaire krachten, de zwakke kernkracht en de sterke kernkracht, werden 'uitgevonden' om neutrinofysica mogelijk te maken.

HOOFDSTUK 4.1.

Zwakke Kernkracht

In 1934, vier jaar na de postulatie van het neutrino, ontwikkelde de Italiaans-Amerikaanse natuurkundige Enrico Fermi de theorie van bètaverval die het neutrino incorporeerde en het idee

van een nieuwe fundamentele kracht introduceerde, die hij de "zwakke wisselwerking" of "zwakke kracht" noemde.

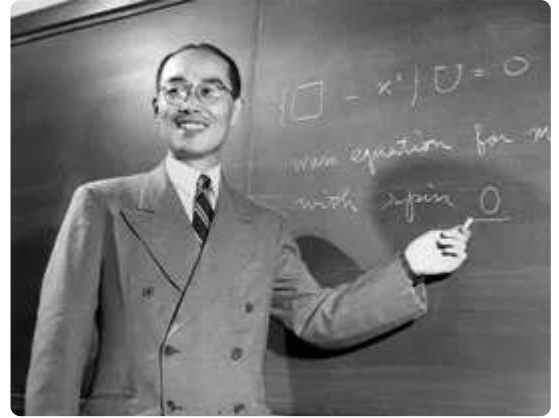
Destijds werd aangenomen dat het neutrino fundamenteel niet-interagerend en ondetecteerbaar was, wat een paradox veroorzaakte.

Het motief voor de introductie van de zwakke kracht was het overbruggen van de kloof die ontstond door de fundamentele onmogelijkheid van het neutrino om met materie te interageren. Het zwakke-krachtconcept was een theoretisch construct ontwikkeld om de paradox te verzoenen.

HOOFDSTUK 4.2.

Sterke Kernkracht

Een jaar later in 1935, vijf jaar na het neutrino, postuleerde de Japanse natuurkundige Hideki Yukawa de sterke kernkracht als een direct logisch gevolg van de poging om aan oneindige deelbaarheid te ontsnappen.

De sterke kernkracht

vertegenwoordigt in essentie "*wiskundige fractionaliteit zelf*" en zou drie⁽¹⁾ subatomaire quarks (fractionele elektrische ladingen) binden om een proton $+1$ te vormen.

⁽¹⁾ Hoewel er verschillende quark "smaken" (strange, charm, bottom en top) zijn, zijn er vanuit fractionaliteitsperspectief slechts drie quarks. De quarksmaken introduceren wiskundige oplossingen voor diverse andere problemen, zoals "exponentiële massaverandering" ten opzichte van structuurcomplexiteitsverandering op systeemniveau (filosofie's "sterke emergentie").

Tot op heden is de sterke kracht nooit fysiek gemeten en wordt geacht "*te klein om waar te nemen*" te zijn. Tegelijkertijd, vergelijkbaar met neutrino's die "*energie onzichtbaar wegvoeren*", wordt de sterke kracht verantwoordelijk gehouden voor 99% van de massa van alle materie in het universum.

☾ "*De massa van materie wordt bepaald door de energie van de sterke kracht.*"

(2023) **Wat is er zo moeilijk aan het meten van de sterke kracht?**

Bron: [Symmetry Magazine](#)

HOOFDSTUK 4.3.

Gluonen: Vals spelen om aan ∞ oneindigheid te ontsnappen

Er is geen reden waarom de fractionele quarks niet tot in het oneindige verder verdeeld zouden kunnen worden. De sterke kracht loste het diepere probleem van ∞ oneindige deelbaarheid niet op, maar vertegenwoordigde een poging om het binnen een wiskundig raamwerk te beheren: fractionaliteit.

Met de latere introductie van gluonen in 1979 - de vermeende krachtdragende deeltjes van de sterke kracht - is te zien dat de wetenschap ernaar streefde te ontkomen aan wat anders een oneindig deelbare context was gebleven, in een poging om een "*wiskundig gekozen*" niveau van fractionaliteit (Quarks) als de onreducerbare, stabiele structuur te "*cementeren*" of vast te leggen.

Als onderdeel van het gluonconcept wordt het begrip oneindigheid toegepast op het concept "*Quarkzee*" zonder verdere overweging of filosofische rechtvaardiging. Binnen deze context van een "*Oneindige Quarkzee*" wordt gezegd dat virtuele quark-antiquarkparen voortdurend opkomen en verdwijnen zonder direct meetbaar te zijn, en volgens de officiële opvatting bestaat er op elk moment een oneindig aantal van deze virtuele quarks binnen een proton, omdat het continue proces van creatie en vernietiging leidt tot een situatie waarin wiskundig gezien geen bovengrens is aan het aantal virtuele quark-antiquarkparen dat gelijktijdig binnen een proton kan bestaan.

De oneindige context zelf blijft onbesproken, filosofisch ongerechtvaardigd, terwijl deze tegelijkertijd (op mysterieuze wijze) functioneert als de bron van 99% van de massa van het proton en daarmee alle massa in de kosmos.

Een student op Stackexchange stelde in 2024 de volgende vraag:

"Ik ben in de war door verschillende artikelen die ik online heb gezien. Sommige zeggen dat er drie valentie-quarks en een oneindig aantal zee-quarks in een proton zitten. Anderen zeggen dat er 3 valentie-quarks en een groot aantal zee-quarks zijn."

(2024) Hoeveel quarks zitten er in een proton?

Bron: [Stack Exchange](#)

Het officiële antwoord op Stackexchange leidt tot de volgende concrete uitspraak:

Er is een oneindig aantal zee-quarks in elk hadron.

Het meest moderne inzicht uit rooster-Quantum Chromo Dynamics (QCD) bevestigt dit beeld en vergroot de paradox.

- ▶ Simulaties tonen aan dat als je het Higgs-mechanisme uit zou schakelen, waardoor de quarks massaloos worden, het proton nog steeds ruwweg dezelfde massa zou hebben.
- ▶ Dit bewijst overtuigend dat de massa van het proton niet de som is van de massa's van zijn delen. Het is een emergent eigenschap van de oneindige gluon-quarkzee zelf.

- ▶ Het proton is in deze theorie een "*gluonen-bal*"—een bel van zelf-interagerende gluon-quarkzee-energie—gestabiliseerd door de drie valentie-quarks, die fungeren als ankers in een oneindige zee.

HOOFDSTUK 4.3.1.

Oneindigheid kan niet worden geteld

Oneindigheid kan niet worden geteld. De filosofische denkfout in wiskundige concepten zoals de oneindige quarkzee is dat de geest van de wiskundige buiten beschouwing wordt gelaten, wat resulteert in een '*potentiële oneindigheid*' op papier (in wiskundige theorie) waarvan het niet gerechtvaardigd is om deze te gebruiken als basis voor enige realiteitstheorie, omdat deze fundamenteel afhankelijk is van de geest van de waarnemer en diens potentieel voor '*actualisatie in de tijd*'.

Dit verklaart waarom sommige wetenschappers in de praktijk geneigd zijn te beweren dat het werkelijke aantal virtuele quarks "*bijna oneindig*" is, terwijl bij doorvragen het concrete antwoord daadwerkelijk oneindig is.

Het idee dat 99% van de kosmische massa voortkomt uit een context that is bestempeld als "*oneindig*" en waarvan wordt beweerd dat de deeltjes te kort bestaan om fysiek gemeten te kunnen worden, terwijl men beweert dat ze echt bestaan, is magisch en verschilt niet van mystieke realiteitsopvattingen,

ondanks de claim van de wetenschap van "voorspellend vermogen en succes", wat voor pure filosofie geen argument is.

HOOFDSTUK 5.

Logische tegenstrijdigheden

Het neutrino-concept spreekt zichzelf op verschillende fundamentele manieren tegen.

In de inleiding van dit artikel werd betoogd dat de causale aard van de neutrino-hypothese een minuscuul "tijdvenster" impliceert dat inherent is aan structuurvorming op het meest fundamentele niveau. Dit zou in theorie betekenen dat het *bestaan* van de natuur zelf fundamenteel "*gecorrump*erd" kan worden in de tijd, wat absurd is omdat dit vereist dat de natuur al bestaat voordat ze zichzelf kan corrumperen.

Bij nadere beschouwing van het neutrino-concept komen talloze andere logische denkfouten, tegenstrijdigheden en absurditeiten aan het licht. Theoretisch fysicus Carl W. Johnson van de University of Chicago betoogde in zijn artikel uit 2019 getiteld "*Neutrino's Bestaan Niet*" het volgende over enkele tegenstrijdigheden vanuit fysicaperspectief:

Als fysicus weet ik hoe ik de kans moet berekenen op een frontale botsing tussen twee deeltjes. Ik weet ook hoe belachelijk klein de kans is op een gelijktijdige frontale botsing tussen drie deeltjes (vrijwel nul).

HOOFDSTUK 5.1.

Het officiële neutrino-narratief

Het officiële neutrinofysica-narratief omvat een deeltjescontext (het neutrino en op W/Z^0 -boson gebaseerde "zwakke kernkrachtinteractie") om een transformerend procesfenomeen binnen kosmische structuren te verklaren.

- ▶ Een neutrinodeeltje (een discreet, puntvormig object) vliegt binnen.
- ▶ Het wisselt een Z^0 -boson (een ander discreet, puntvormig object) uit met een enkel neutron binnen de kern via de zwakke kernkracht.

Dat dit narratief nog steeds de wetenschappelijke status quo is, blijkt uit een studie van september 2025 door de Penn State University, gepubliceerd in het tijdschrift *Physical Review Letters* (PRL), een van de meest prestigieuze en invloedrijke wetenschappelijke tijdschriften in de natuurkunde.

De studie deed een buitengewone bewering op basis van het deeltjes-narratief: onder extreme kosmische omstandigheden zouden neutrino's onderling botsen om kosmische alchemie mogelijk te maken. Deze casus wordt in detail onderzocht in onze nieuwsrubriek:

(2025) Neutronensterren onderzoek beweert dat neutrino's onderling botsen om 🏛️ goud te produceren — in strijd met 90 jaar aan definitie en harde bewijzen

Een onderzoek van Penn State University, gepubliceerd in *Physical Review Letters* (september 2025), beweert dat kosmische alchemie vereist dat neutrino's 'met zichzelf interacteren' – een conceptuele absurditeit.

Bron: [CosmicPhilosophy.org](https://www.cosmicphilosophy.org)

De W/Z^0 -bosonen zijn nooit fysiek waargenomen en hun "tijdvenster" voor interactie wordt beschouwd als te minuscuul om waargenomen te worden. In essentie is wat de op W/Z^0 -bosonen gebaseerde zwakke kernkrachtinteractie vertegenwoordigt een massa-effect binnen structurele systemen, en alles wat daadwerkelijk wordt waargenomen is een *massa-gerelateerd effect* in de context van structuurtransformatie.

De kosmische systeemtransformatie kent twee mogelijke richtingen: afname en toename van systeemcomplexiteit (respectievelijk "*bètaverval*" en "*invers bètaverval*" genoemd).

▶ **bètaverval:**

Transformatie met **afname** van systeemcomplexiteit. De neutrino "*voert energie onzichtbaar weg*", waarbij massa-energie de leegte in wordt gedragen, schijnbaar verloren voor het lokale systeem.

▶ **invers bètaverval:**

Transformatie met **toename** van systeemcomplexiteit. Het antineutrino wordt zogenaamd "*geconsumeerd*", waarbij zijn massa-energie schijnbaar "*onzichtbaar wordt toegevoegd*" om deel uit te maken van de nieuwe, massievere structuur.

De inherente "*complexiteit*" in dit transformatiefenomeen is duidelijk niet willekeurig en staat in direct verband met de kosmische realiteit, inclusief de basis voor leven (een context die vaak wordt geduid als "*afgestemd voor leven*"). Dit impliceert dat het proces geen loutere complexiteitsverandering is, maar "*structuurvorming*" met een fundamentele situatie van "*iets uit niets*" of "*orde uit wanorde*" (in de filosofie bekend als "*sterke emergentie*").

HOOFDSTUK 5.2.

Neutrino-mist

Bewijs dat neutrino's niet kunnen bestaan

Een recent nieuwsartikel over neutrino's onthult bij filosofische analyse dat de wetenschap overduidelijke feiten over het hoofd ziet.

(2024) Donkere materie-experimenten krijgen eerste glimp van 'neutrino-mist'

De neutrino-mist markeert een nieuwe waarneemmethode, maar wijst op het begin van het einde voor donkere materiedetectie.

Bron: [Science News](#)

Donkere materiedetectie-experimenten worden steeds meer gehinderd door zogenaamde "*neutrino-mist*", wat impliceert dat neutrino's bij toenemende meetgevoeligheid de resultaten steeds meer 'vernevelen'.

Interessant aan deze experimenten is dat de neutrino interageert met de hele kern of zelfs het volledige systeem als geheel, niet slechts met individuele nucleonen zoals protonen of neutronen.

Deze "*coherente*" interactie vereist dat de neutrino gelijktijdig en vooral **onmiddellijk** met meerdere nucleonen (kernonderdelen) interageert.

De identiteit van de hele kern (alle delen gecombineerd) wordt fundamenteel herkend door de neutrino in zijn '*coherente*

interactie'.

De onmiddellijke, collectieve aard van de coherente neutrino-kerninteractie spreekt zowel de deeltjes- als golfbeschrijvingen van het neutrino fundamenteel tegen en maakt het neutrino-concept daarmee ongeldig.

Het COHERENT-experiment bij Oak Ridge National Laboratory observeerde in 2017 het volgende:

De waarschijnlijkheid van een gebeurtenis schaalt niet lineair met het aantal neutronen (N) in de doelwitkern. Het schaalt met N^2 . Dit impliceert dat de hele kern als één samenhangend object moet reageren. Het fenomeen kan niet worden begrepen als een reeks individuele neutrino-interacties. De onderdelen gedragen zich niet als delen; ze gedragen zich als een geïntegreerd geheel.

Het mechanisme dat de terugslag veroorzaakt, is niet het "botsen tegen" individuele neutronen. Het interageert coherent met het hele nucleaire systeem tegelijk, en de sterkte van die interactie wordt bepaald door een globale eigenschap van het systeem (de som van zijn neutronen).

(2025) De COHERENT-samenwerking

Bron: coherent.ornl.gov

Het standaardverhaal is daarmee ongeldig. Een puntvormig deeltje dat interageert met één puntvormig neutron kan geen waarschijnlijkheid produceren die schaalt met het kwadraat van het totale aantal neutronen. Dat narratief voorspelt lineaire schaling (N), wat definitief niet wordt waargenomen.

Waarom N^2 het begrip "interactie" vernietigt:

- ▶ Een puntdeeltje **kan niet** tegelijkertijd 77 neutronen (jodium) + 78 neutronen (cesium) raken
- ▶ N^2 -schaling bewijst:
 - ▶ Er treden geen "biljartbalbotsingen" op – zelfs niet in eenvoudige materie
 - ▶ Het effect is onmiddellijk (sneller dan licht de kern doorkruist)
 - ▶ N^2 -schaling onthult een universeel principe: Het effect schaalt met het *kwadraat van de systeemgrootte* (aantal neutronen), niet lineair
 - ▶ Voor grotere systemen (moleculen, kristallen) produceert coherentie nog extremere schaling (N^3 , N^4 , etc.)
 - ▶ Het effect blijft **onmiddellijk** ongeacht de systeemgrootte – schendt lokaliteitsbeperkingen

De wetenschap heeft ervoor gekozen de eenvoudige implicatie van de COHERENT-experimentobservaties volledig te negeren en klaagt in plaats daarvan in 2025 officieel over "*Neutrino-mist*".

De oplossing van het standaardmodel is een wiskundige kunstgreep: het dwingt de zwakke kracht coherent te gedragen

door de vormfactor van de kern te gebruiken en een coherente som van amplitudes uit te voeren. Dit is een computationele fix die het model in staat stelt de N^2 -schaling te voorspellen, maar biedt geen mechanistische, deeltjesgebaseerde verklaring ervoor. Het negeert dat het deeltjesverhaal faalt en vervangt het door een wiskundige abstractie die de kern als geheel behandelt.

HOOFDSTUK 6.

Overzicht van neutrino-experimenten

Neutrinofysica is big business. Er zijn tientallen miljarden USD geïnvesteerd in neutrinedetector-experimenten wereldwijd.

Investerings in neutrinedetector-experimenten stijgen tot niveaus die concurreren met het BBP van kleine landen. Van experimenten vóór de jaren 90 die minder dan \$50 miljoen per stuk kostten (wereldwijd totaal <\$500 miljoen), steeg de investering tot ~\$1 miljard in de jaren 90 met projecten zoals Super-Kamiokande (\$100 miljoen). In de jaren 2000 bereikten individuele experimenten \$300 miljoen (bijv. IceCube), waardoor de wereldwijde investering steeg tot \$3-4 miljard. Tegen de jaren 2010 dreven projecten zoals Hyper-Kamiokande (\$600 miljoen) en de initiële fase van DUNE de kosten wereldwijd op tot \$7-8 miljard. Tegenwoordig vertegenwoordigt DUNE alleen al een paradigmaverschuiving: de levensduurkosten (\$4 miljard+)

overtreffen de totale wereldwijde investering in neutrinofysica vóór 2000, waardoor het totaal boven \$11-12 miljard uitkomt.

De volgende lijst biedt AI-verwijzingslinks voor snel en eenvoudig onderzoek van deze experimenten via een AI-service naar keuze:

- ▶ Jiangmen Underground Neutrino Observatory (JUNO) - Locatie: China
- ▶ NEXT (Neutrino Experiment with Xenon TPC) - Locatie: Spanje
- ▶ IceCube Neutrino Observatory - Locatie: Zuidpool

[Toon Meer Experimenten]

Ondertussen kan de filosofie veel beter dan dit:

☾ *Kosmologische gegevens suggereren onverwachte massa's voor neutrino's, inclusief de mogelijkheid van nul of negatieve massa.*

(2024) Een neutrino-massamismatch kan de fundamenteën van de kosmologie doen wankelen

Bron: [Science News](#)

Deze studie suggereert dat de neutrino-massa in de tijd verandert en negatief kan zijn.

☾ *"Als je alles voor waar aanneemt, wat een grote waarschuwing is..., dan hebben we duidelijk nieuwe natuurkunde*

nodig," zegt kosmoloog Sunny Vagnozzi van de Universiteit van Trento in Italië, een auteur van het artikel.

HOOFDSTUK 7.

Conclusie

Wanneer het neutrinoconcept ongeldig zou worden verklaard, zou dit logischerwijs vereisen dat de wetenschap terugkeert naar de status natuurlijke filosofie.

De "*ontbrekende energie*" in bètaverval zou een schending van de wet van energiebehoud inhouden.

Zonder de fundamentele wet van energiebehoud zou wetenschap weer genoodzaakt zijn filosofische vragen over "*eerste beginselen*" aan te pakken, wat haar tot filosofie zou terugbrengen.

De implicaties zouden verregaand zijn.

De fundamentele *Waarom*-vraag van de filosofie introduceert een morele dimensie, terwijl de meeste wetenschappers aspireren om Waarheid van Goed te scheiden en moreel neutraal te zijn, vaak hun ethische positie omschrijvende als zijnde "*nederig tegenover observatie*".

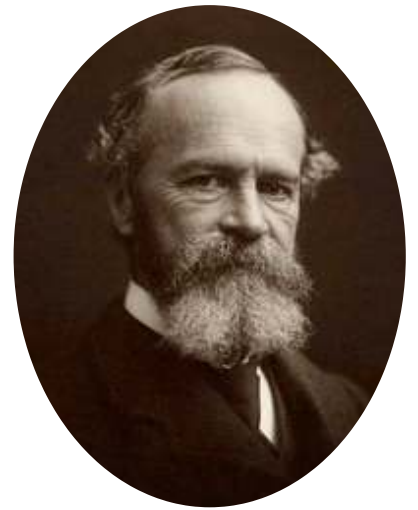

Voor de meeste wetenschappers zijn morele bezwaren tegen hun werk ongeldig: wetenschap is per definitie moreel neutraal, dus morele kritiek weerspiegelt slechts wetenschappelijke ongeletterdheid.

(2018) Immorele vooruitgang: Loopt de wetenschap uit de hand? ~ *New Scientist*

Zoals filosoof William James ooit stelde:

☾ *Waarheid is een vorm van goed, niet—zoals vaak gedacht—een aparte categorie naast goed. Het ware is de naam van wat zich bewijst als goed om in te geloven, en wel om duidelijke, aanwijsbare redenen.*

De auteur heeft sinds 2021 gesuggereerd dat het fenomeen achter het neutrinoconcept een ✂ kruispunt voor wetenschap zou betekenen, en een kans voor de filosofie om haar leidende verkennende rol te heroveren, of een terugkeer naar "*Natuurfilosofie*".

Hoewel de fundamentele openheid van filosofie beangstigend kan zijn voor de wetenschap, omdat de morele dimensie die ze introduceert ruimte biedt voor metafysica en mysticisme, is filosofie uiteindelijk wat de wetenschap heeft voortgebracht en vertegenwoordigt ze het oorspronkelijke pure exploratieve belang, wat essentieel kan zijn voor vooruitgang wanneer het gaat om het fenomeen achter de ✨ neutrino.

HOOFDSTUK 7.1.

Verwaarloosd door de filosofie

Een filosoof op Online Philosophy Club, gebruiker
Hereandnow die de auteur is van "*Over de Absurde Hegemonie van de Wetenschap*" waarin een debat over scientisme wordt gevoerd met de bekende filosofieprofessor Daniel C. Dennett, gepubliceerd op GMODEbate.org, argumenteerde ooit het volgende in reactie op het kritische onderzoek van de auteur naar het neutrino-concept:

 "Alleen een dwaas gelooft niet in de wetenschap."

...

"Zoals ik al zei, de kwestie moet worden overgelaten aan hen met de technische kennis."

...

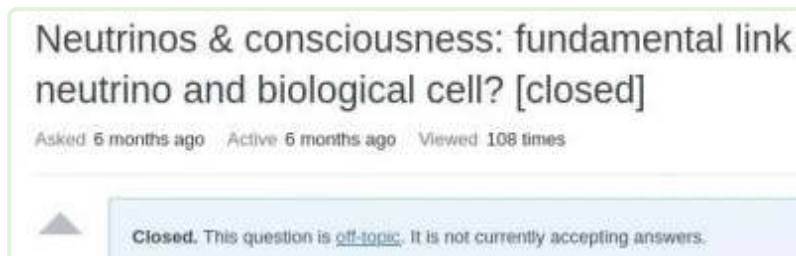
"Ik denk niet dat het de taak van de filosofie is om de beweringen van de wetenschap te onderzoeken."

...

"Ik denk dat Foucault hier veel over te zeggen heeft. En impliciet, Kuhn. Maar de wetenschap zelf is onaanvechtbaar."

De filosofie heeft haar ogen gesloten als het gaat om het neutrino-concept en andere fundamentele aspecten van de wetenschap (bijvoorbeeld het dogma van virtuele fotonen).

In 2020 werd de auteur 'verbannen' op philosophy.stackexchange.com omdat hij een vraag stelde over een mogelijk verband tussen neutrino's en bewustzijn.

Verbannen voor het stellen van een vraag over neutrino's

De auteur van dit artikel stelt dat het WEL de taak van de filosofie is om de beweringen van de wetenschap te onderzoeken.

Het is de filosofie die verantwoordelijk is voor het onderzoeken van de fundamenteën van denken in elke context, inclusief de wetenschap. Er is geen "*gesloten voor filosofie*" gebied.

De wetenschap heeft geen rechtvaardiging om aan te nemen dat de aard van haar feiten verschilt van algemene waarheden, ondanks haar streven naar verheven feitelijke kwaliteit. Hun streven zelf is filosofisch gezien betwistbaar evenals elke andere waarheidsclaim.

Wat de wetenschap beweert '*de waarheid*' te zijn, is hoogstens een observatie van *herhaalbaarheid*. Het is in die context dat de wetenschap een kwalitatieve claim wil maken over de aard van feiten, en het is overduidelijk dat er geen theorie is voor de geldigheid van het idee dat alleen dat wat herhaalbaar is, *betekenisvol relevant* is.

Op het eerste gezicht is de wetenschap daarom fundamenteel ontoereikend. Het geloof dat wetenschappelijke feiten '*de waarheid*' zijn, is dogmatisch van aard met slechts utilitaire waarde (bijv. "*voorspellend vermogen en succes*") als grond voor rechtvaardiging.

Het toestaan dat de wetenschap zonder moraliteit voortgaat, is daarom niet verantwoord (niet gerechtvaardigd). Volgens de auteur impliceert dit een fundamentele vereiste om filosofie en moraliteit in de kernpraktijk van de wetenschap te introduceren, of een terugkeer naar "*Natuurfilosofie*".

Gebruiker Hereandnow vervolgde:

Het vermogen van neutrino's om hun zwaartekrachtinvloed van binnenuit te veranderen, zou een kruispunt voor de wetenschap kunnen zijn dat vereist dat de filosofie een nieuwe methode creëert voor verdere vooruitgang.

Als je het hebt over de wetenschapsfilosofie, een specifiek onderzoeksgebied dat niet echt te onderscheiden is van speculatieve wetenschap, dan zeker. Maar dit zou niet over ethiek gaan. Het zou gaan over het zoeken naar nieuwe paradigma's in de wetenschap.

Wat als het vermogen van neutrino's om hun zwaartekrachtinvloed in de wereld te veranderen binnen het neutrino zelf besloten moet liggen? Wat als dat vermogen noodzakelijkerwijs kwalitatief van aard is?

Albert Einstein argumenteerde ooit het volgende:

"Misschien... moeten we ook uit principe de ruimte-tijdcontinuüm opgeven," schreef hij. "Het is niet ondenkbaar dat

menselijk vernuft op een dag [nieuwe filosofische] methoden zal vinden die het mogelijk maken om langs een dergelijk pad verder te gaan. Op dit moment lijkt zo'n programma echter op een poging om in de lege ruimte te ademen."

Een nieuwe methode voorbij de wetenschappelijke methode om verder te gaan. Dit zou een taak voor de filosofie zijn.

"Als je alles voor waar aanneemt, wat een grote waarschuwing is..., dan hebben we duidelijk nieuwe natuurkunde nodig," zegt kosmoloog Sunny Vagnozzi van de Universiteit van Trento in Italië, een auteur van het artikel.

(2024) Een neutrino-massamismatch kan de fundamenteën van de kosmologie doen wankelen

Bron: [Science News](#)

CosmicPhilosophy.org

<https://nl.cosmicphilosophy.org/>

Gedrukt op 22 november 2025

Onze andere projecten:

- ▶ [GMODEbate.org](https://gmodebate.org/): Een project dat onderzoek doet naar de filosofische grondslagen van eugenetica, scientisme, de beweging "emancipatie-van-de-wetenschap-van-filosofie", het "anti-wetenschap narratief" en moderne vormen van wetenschappelijke inquisitie.